

Az úristen és Éva anyánk

Mikor az Úristen a teremtés munkáját bevégezte, így szólott:

- Virág, viríts és hervadj, tavasz jöjj és tűnj el, te is ember, tudd meg, hogy ha születted, meg is kell halnod!

Az egész természet meghajlott az Úr akaratja előtt. A tavasz jött és el is tűnt, a virág virított és el is hervadt, minden, de minden változott a maga idejében, ebben a nagy természetben. Az Úristen jól ismerte az ember természetét, s szépszerivel meg is győzte Ádámot, hogy minden kezdetnek véginek is kell lenni. De Éva anyánk nem tudott semmit erről a törvényről. Egyszer éppen ott ült egy forrásnál, nézte magát annak a tükreben, midőn az Úristen odament hozzá, hogy őt is felvilágosítsa a változás törvényéről.

Éva anyánk keservesen zokogott, mikor az Úristen hozzá lépett.

- Miért sírsz, gyermekem? - kérde tőle szelíden az Úr.

Éva anyánk fölnézett az Úristenre, s a saját homlokára mutatott. Az Úr úgy tett, mintha nem is vett volna semmit észre.

- Nem értem, mit akarsz, mondd szóval, leányom - szólt az Úr.

- Nézz, uram, a homlokomra! - szólt Éva anyánk szepegve, s rámutatott homlokán egy-két ráncra.

- Én nem tudom elszenvetni ezeket a ráncokat!

És sírt tovább keservesen a hiú asszonyi állat.

- Ó, az kicsiség, leányom - mondá az Úr -, elmúlik az, egyet se sírj, ne epekedj miatta.

Eleget beszélt az Úristen erre is, arra is, hogy hát a sima útból is lehet göröngyös, s a járt út is benőhet fűvel, de Éva anyánkat csak nem tudá megvigasztalni, egyre sírt, zokogott.

Az Úr, mikor látta, hogy minden beszéd haszontalan, elvesztette a béketűrést, s így szóla:

- Mondd meg, leányom, miért sírsz, ha megértted engem!

Éva anyánk nagy felindulással azt válaszolá erre:

- Én értettelek meg téged?! Bizony nem értettelek meg én, Atyám! Nem is akarom megérteni soha, de soha a te törvényedet! Ezeket a csúnya ráncokat nem tűröm a homlokomon, ha még százezer törvényt csinálsz is!

S erre a felindult asszonyi állat nagy mérgében elájult. Az Úr pedig eltűnt, s többet nem is próbálta meg, hogy Éva anyánkat észre térítse.

Azóta ezer meg ezer esztendő jött és ment el, de Éva leányai sem különbek ősanyjuknál. Ők is, mint ősanyjuk a forrásnál, megállnak a tükör előtt, s ha arcukon egy ráncot pillantanak, nem az ember, de a mennybéli Úristen sem tudná megvigasztalni.